

Kázání Mt 10, 40-42

Dnešní evangelium je celkem dost extrémní nemyslíte? Hned to první prázdninové slovo pro rodiče a pro děti jak vystřelené z praku! Rodiče prožívají o letních prázdninách celkem stres. Obzvláště když mají děti v pubertě. Nevíte co děcka vymyslí a kdo je při tom uhlídá...?

Máme tady taková hodně silná témata, která nám všem, nejen rodičům, nějak rezonují v žilách...

Co nám to tam Ježíš říká?

“Kdo miluje svého otce nebo svou matku více než mě, není mě hoden”. To je teda dost drsné... Kdo z nás to dokáže, když máme takto blízké lidi před sebou nebo Ježíše v nebi? Holub na střeše nebo vrabec v hrsti? Košile bližší kabátu?

Jsou věci, které nám jdou přirozeněji lépe. Naše víra se ukazuje na tom, kde jsme ochotni strpět cenu, kde jsme ochotni třeba zaplatit i nepochopením..

Ježíš neříká: **“měj mámu nebo svého syna rád méně než máš...”** On říká něco mnohem hlubšího.

A totiž toto: Když učiníš z jednoho člověka střed svého života, střed svého vesmíru, tak tím zničíš určitě jednoho dalšího člověka, a to minimálně sám sebe.

Kolik rodičů udělalo ze svého dítěte smysl svého života, kdy se kolem nějakého potomku točil celý jejich svět...

Ale ona taková láska umí být i dusivá a destruktivní, když si z někoho uděláte skoro nebo úplně malého bůžka. Však o tom jsou i první dvě přikázání Desatera. “Já jsem tvůj bůh jediný” a “neklaněj se tedy nikomu a ničemu dalšímu” nebo budeš strašně nepochopený a zklamaný...

Pak přijde moment, kdy se dítě chce osamostatnit, postavit se na vlastní nohy a zjistit, kým je. Začíná to pubertou a končí odchodem z domova. Rodiče jsou pak často bezradní, protože nevědí, kým sami jsou a pro co mají dál žít.

Někdy se jejich partnerství začne hroutit, protože přestali pečovat o svůj vlastní vztah mezi sebou, a všechno co měli zde bylo jakoby jen pro děti. Ale nic není zadarmo. Žádné očekávání není jen tak.

Velký problém nastává, pokud od dětí očekávají rodiče, že budou naplňovat smysl jejich vlastního života.

Podobně mnozí udělají absolutní střed ze svého partnera. Je to obrovské břemeno očekávání, které s sebou přináší jen zklamání. Když pak vztah skončí nebo partner náhle zemře, ten, kdo zůstal, se naprosto zhroutí, protože ztratil celou svou vysněnou budoucnost. Žádný člověk – ani dítě, partner, či rodič – nedokáže unést to, že je pro nás jakýmsi „malým bohem“ a jediným středem života.

Proto nám všem Ježíš říká: „Dej na první místo mě.“ Jedině tehdy budeme schopni milovat druhou stranu naprosto svobodně, bez řetězů očekávání a nepodepsaných směnek.

Jedině Bůh sám je totiž neměnný pro nás i pro ty, které milujeme. Jedině Ježíš Kristus dokáže zaplnit každou vnitřní prázdnotu, mezeru a propast. Naše každodenní trápení pak nemusíme skládat na bedra milovaného člověka, protože nikdo tu není od toho, aby byl pouhým nástrojem našeho štěstí a životního naplnění.

Jedině ten, kdo má svůj střed v Bohu, dokáže milovat bez podmínek. Ježíš nás volá: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi.“

Naše vztahy jsou dnes často naším největším břemenem. Naše bohatá a přesycená společnost jako by už Boha nepotřebovala, touží jen více vlastnit a ovládat, a tím ztratila pevný střed, který tak samozřejmě mívali naši předkové po tisíce let.

Chceme-li milovat nedokonalého člověka, který hledá vlastní směr, musíme mu nechat jeho svobodu. A taky na to být sami osvobozeni od falešné víry v člověka.

Vzpomínáte to drsné slovo proroka Jeremjáše: “proklet je muž, který doufá v člověka!” On bude strašně zklamaný, z politiků, z farářů, z rodičů i dětí, ... prostě to svazuje naše životy, když to nečekáme od Boha ale od chybujících a zaslepených lidí.

Takový je i Bůh – má k nám úctu, i když Ho neposloucháme a zapomínáme na Něho. Stejně tak máme žít podle vzoru Boží Trojice.

Otec, Syn a Duch se milují. V Trojici není závist, utlačení, ale uvnitř ní sledujeme naprostou úctu a důvěru. Je v ní opora, osoby si dávají svobodu a těší se na budoucnost. Takoví máme být i my v reálném životě mezi sebou i uvnitř sebe.

Co znamená nést svůj kříž?

Dalším velkým tématem je kříž. Ježíš říká: „**Vezmi svůj kříž a následuj mě.**“

Když dnes mluvíme o kříži, zní to lidem někdy zvláště, až masochisticky či nepotřebně. Často si pod tím představujeme velké hrdinské oběti, jenže většina našich životů takto pateticky vůbec nevypadá.

Kříž v našem každodenním životě má mnoho nenápadných a skrytých podob:

- * Nemoc, tíživá samota nebo rozvod, který člověka poznamená na celý život.
- * Úzkost, vnitřní strachy, nízké sebevědomí nebo agresivní chování někoho blízkého.
- * Blízký člověk, kterého bychom chtěli změnit, ale nedokážeme to, a proto se trápíme.
- * Dlouholetá, vyčerpávající péče o nemocného, kterou nikdo nevidí a bere se jako samozřejmost.
- * Každodenní vstávání do práce, která už ztratila smysl, nebo nekonečné splácení dluhů a hypotéky.
- * Jedno malé prázdné místo na posteli po někom, kdo už se nikdy nevrátí a strašně nám chybí.

Kříž je zkrátka něco, co jsme si sami nevybrali, a přesto nás to potkalo a přilepilo se to na nás a máto na nás veliký vliv. Pokud to není násilí, které Bůh neschvaluje, může to být někdy cesta k uzdravení.

Vzpomeňme na Šimona z Kyrény.

Ten bohatý kupec šel úplně jinudy, měl své jiné plány, ale římsí vojáci ho přinutili nést Ježíšův kříž.

Nechtěl, a snad i zuřil, ale musel zatnout zuby.

Až když se plně soustředil na nesení tohoto břemene, otevřely se mu oči i srdce. V takové osobní blízkosti Kristu, uprostřed té bolesti, teprve pochopil, jak blízko je Smyslu svého života.

Nesl Boží království a ten kdo nepatřil ani mezi učedníky, poznal Krista.

Kdyby tohoto těžkého kříže nebylo, nikdy by to sám neobjevil.

Nést kříž neznamena předstírat, že to nebolí, ani neoslavujeme utrpení pro bolest samotnou.

Každý z nás má své trápení, kterého se nedokáže zbavit a musí ho unést.

Křesťanství o kříži mluví proto, že věříme, že na žádnou bolest nejsme sami – nese ho s námi Kristus a dovede nás k cíli tak, aby vše dávalo smysl. On to umí když je před námi a s námi a my s ním každý den.

Bolest nám tak pomáhá mobilizovat sílu a moudrost, kterou bychom bez Boha neměli.

Kříž, za podmínek že ho nakonec přijmeme, se pak paradoxně stává důkazem o Boží blízkosti.

A teď, co ta sklenice vody!?

Obyčejná číše studené vody po takových slovech?

Dnešní evangelium končí zvláštním slovem o podání vody. Po všech těch silných tématech přichází prostý obraz: někdo vám podá číši studené vody.

Zvláště v horkých dnech dokážeme ocenit, když nám někdo prokáže takovou obyčejnou laskavost. Ježíš nás ujišťuje:

„Kdo podá někomu z těchto nepatrných číši vody, nepřijde o svou odměnu.“

Proč to říká? Protože většina velkých věcí, na kterých stojí Boží království, na první pohled vůbec nevypadá jako zázrak. Proto si Božích zásahů v životě všímáme tak málo a prožíváme málo vděčnosti a radosti.

Nejkrásnější věci mají podobu obyčejných maličkostí – může to být nepatrná zpráva, krátká návštěva nebo obyčejný telefonát.

Často ani nevíme, co přesně děláme a jak moc naše slova či činy pomohou. Obyčejná věta, výraz tváře nebo pouhá přítomnost mohou způsobit, že člověk vedle nás změní směr, nabere novou sílu a nevzdá to. Tato pomyslná „číše vody“ pomůže někomu se narovnat, začít znovu bojovat nebo se vrátit odněkud, odkud utekl.

Někdy za celý život neuvidíme skutečný dosah dobra, které skrze nás Bůh vykonal.

Jako bohatí Evropané, a tedy materialisté, často vidíme jen obyčejnou sklenici vody. Bůh však skrze lidskou všímavost, soucit a blízkost zachraňuje tento svět před zlem.

On nevidí jen sklenici, ale uhašenou žízeň člověka, který dostal útěchu a naději, že dobro stále existuje. Podat sklenici vody nestojí mnoho a dárce to nijak nezatíží.

Skrze tu trochu vody však na druhého přechází povzbuzení a blízkost, do níž vstupuje sám Bůh a koná zázraky v srdci obdarovaného. To jsou kolikrát úplné zázraky, které nevnímáme. A máme se po těch slovech o kříži naučit přijmout sklenku „vody živé“, kterou nám podává Kristus, nebo někde poblíž.

Přeji nám všem abychom se zrekreovali a našli svůj obraz, který si do nás otiskl náš Stvořitel Bůh. Nechali se zrekreovat (RE-CREATIO=obnov svůj původní stvořený obraz sebe). A pamatujme, že i malá laskavost může proměnit vodu ve víno veselosti a odpočinutí... Vždyť i náš Pán svůj první „zázrak“ vykonal právě skrze obyčejnou vodu...

Přeji sobě i nám všem, abychom ten svůj zbývající čas dobře využili a potkali se s Bohem!

Amen